

Sygn. akt **III AUa 1911/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Borkiewicz

Sędziowie: SSA Marta Sawińska

SSA Jolanta Cierpiał (spr)

Protokolant: st.sekr. sąd. Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **R. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji R. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 7 lipca 2014 r. sygn. akt VIII U 2826/13

o d d a l a apelację.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marek Borkiewicz	SSA Marta Sawińska
----------------------	----------------------	--------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lipca 2013 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił R. B. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła R. B..

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. VIII U 2826/13, Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie R. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 10 lipca 2013 r., znak (...).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia i rozważania:

Odwołująca R. B. urodziła się w dniu (...) i z zawodu jest kucharzem, a obecnie pracuje jako intendent.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w dniu 8 stycznia 2004 r. odwołująca uległa wypadkowi przy pracy – pracując na stanowisku szefa kuchni w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym, (...) Sp. z o.o. w N. doznała skręcenia stawu skokowego lewego.

W związku z powyższym wypadkiem przy pracy odwołująca w okresie od 25 lutego 2006 r. do 31 maja 2013 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku wypadkiem przy pracy. Decyzją z dnia 17 czerwca 2011 r. odwołującej przyznano świadczenie na okres od 1 czerwca 2011 r. do 31 maja 2013 r. z powodu stanu po urazie kolana lewego nieskutecznie leczonego operacyjnie (zakwalifikowana do endoprotezoplastyki), nadciśnienia tętniczego, wyprysku alergicznego oraz stanu po laparotomii z powodu zapalenia wyrostka robaczkowego i ropnia otrzewnej (20.05.2011 r.).

Sąd I instancji ustalił ponadto, iż w dniu 26 kwietnia 2012 r. odwołująca złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W orzeczeniu z dnia 24 maja 2013 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u odwołującej przebyty uraz skrętny kolana lewego (w 2004 r.), stan po rekonstrukcji (...) kolana lewego, zespół bólowy kręgosłupa bez ograniczenia sprawności ruchowej i wyprysk alergiczny skóry. Od powyższego wniosła sprzeciw odwołująca, w związku z czym sprawa została skierowana do komisji lekarskiej ZUS.

W orzeczeniu z dnia 2 lipca 2013 r. komisja lekarska ZUS stwierdziła, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Komisja Lekarska rozpoznała u R. B. skręcenie kolana lewego z uszkodzeniem (...) po leczeniu operacyjnym wygojone z mierną dysfunkcją ruchową i bez cech niestabilności kolana. Powyższe orzeczenie stało się podstawą wydania spornej decyzji z dnia 10 lipca 2013 r., odmawiającej wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W toku postępowania sądowego Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych neurologa i ortopedy na okoliczność, czy ubezpieczona jest osobą częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W wydanej opinii biegli rozpoznali u odwołującej brak cech uszkodzenia centralnego i obwodowego układu nerwowego, zespół bólowy kręgosłupa w wywiadzie, małą skoliozę idiopatyczną piersiową w prawo, stan po amputacji części palca wskazującego prawego w dzieciństwie, małe zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego lewego, stan po zerwaniu i rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego kolana lewego i małe płaskostopie.

W uzasadnieniu opinii biegły neurolog wskazał, że dolegliwościom odwołującej nie towarzyszy uszkodzenie układu nerwowego. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono cech podrażnienia lub uszkodzenia korzeni nerwowych, osłabienia siły mięśniowej, zaników mięśniowych, różnicy w odruchach głębokich lub wystąpienia odruchów patologicznych. Biegły nie stwierdził u odwołującej częściowej bądź całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn neurologicznych – również w związku z wypadkiem przy pracy.

Biegły ortopeda wskazał natomiast w uzasadnieniu opinii, że nie stwierdził u wnioskodawczyni niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Biegły wyjaśnił, iż badanie wykazało dobrą ogólną sprawność ruchową odwołującej; ruchomość kręgosłupa jest prawidłowa; Brak objawów korzeniowych. Mała skolioza idiopatyczna nie ogranicza sprawności ruchowej, a zatem nie powoduje niezdolności do pracy. Przebyta w dzieciństwie częściowa amputacja prawego wskaziciela ogranicza zdolność do pracy. Ponieważ do amputacji doszło w dzieciństwie odwołująca jest zaadaptowana do inwalidztwa, brak jest niezdolności do pracy z tego powodu. Małe zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego lewego oraz stan po rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego nieznacznie ograniczają sprawności kończyny, jednakże nie zachodzi niezdolność do pracy z tego powodu. Stwierdzone płaskostopie obu stóp nie powoduje niezdolności do pracy - stan ten wymaga jedynie dopasowania fizjologicznego obuwia. W ocenie biegłego stan odwołującej uległ poprawie w stosunku do stanu z 2011 r., kiedy to orzekano częściową

niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Poprawa objawia się ustąpieniem ograniczenia zakresu ruchomości stawu kolanowego. Obecnie sprawność kolana lewego jest w granicach normy. Zgłaszane dolegliwości wymagają jedynie okresowego leczenia ambulatoryjnego u odpowiedniego specjalisty w miejscu zamieszkania oraz ewentualnego leczenia rehabilitacyjnego w ramach poradni lub sanatorium, szczególnie w okresach zaostrzeń. Leczenie może być prowadzone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Ponadto z przedłożonej dokumentacji wynika, że odwołująca jest kierowana na leczenie artroskopowe, a nie na endoprotezo plastykę stawu kolanowego. Skierowanie na leczenie szpitalne nie zostało potwierdzone zapisaniem odwołującej do kolejki oczekujących, a zatem nie jest potwierdzeniem planowanej operacji. Z powyższego wynika, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Podsumowując, Sąd Okręgowy wskazał, iż występujący w sprawie zespół biegłych - neurolog i ortopeda po przeprowadzeniu badań specjalistycznych i wydaniu opinii cząstkowych, każdy w zakresie swojej specjalności, zgodnie stwierdzili, że istniejące u odwołującej schorzenia nie osiągnęły takiego stopnia zaawansowania klinicznego, który powoduje częściową lub całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej zgodnie z kwalifikacjami.

Do powyższej opinii biegłych zastrzeżenia wniosła odwołująca, wskazując, że została zakwalifikowana do operacji w celu wstawienia endoprotezy. Ponadto odwołująca wskazała, iż w związku z przebyłym wypadkiem obecny stan jej zdrowia powoduje niezdolność do pracy. Do pisma odwołująca dołączyła również skierowanie do szpitala w celu przeprowadzenia artroskopii w związku z niestabilnością stawu kolanowego lewego.

Po zapoznaniu się z zastrzeżeniami odwołującej, w opinii uzupełniającej z dnia 5 maja 2014 r. biegli wskazali, iż z nadesłanej dokumentacji wynika, że odwołująca jest kierowana na leczenie artroskopowe, a nie na endoprotezo-plastykę stawu kolanowego. Różnica jest zasadnicza. Skierowanie na leczenie szpitalne nie zostało potwierdzone zapisaniem odwołującej do kolejki oczekujących, a zatem nie jest potwierdzeniem planowanej operacji. Biegli nie zakwestionowali historii leczenia odwołującej ani też zgłaszanych przez nią dolegliwości, czy rozpoznania stwierdzanego przez leczących lekarzy, niemniej jednak podtrzymali swe dotychczasowe stanowisko, iż stan zdrowia odwołującej nie powoduje niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Na rozprawie w dniu 7 lipca 2014 r. odwołująca oświadczyła, że opinia jest krzywdząca oraz że nie zgłasza żadnych wniosków dowodowych.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym uznał odwołanie R. B. za bezzasadne.

Sąd Okręgowy przywołał treść przepisów art. 3 ust. 1 i art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r., Nr 167 poz. 1632 tj. ze zm.), art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i powołując się na treść opinii biegłych sądowych neurologa i ortopedy, która stanowiła podstawę rozstrzygnięcia, tenże Sąd uznał, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 8 stycznia 2004 r. Sąd I instancji wskazał bowiem w oparciu o powyższą opinię biegłych, iż istniejące u odwołującej schorzenia nie osiągnęły takiego stopnia zaawansowania klinicznego, który powoduje częściową lub całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej zgodnie z kwalifikacjami. Sąd Okręgowy podkreślał, iż biegli wskazali na poprawę stanu zdrowia odwołującej, która objawia się ustąpieniem ograniczenia zakresu ruchomości stawu kolanowego. Obecnie sprawność kolana lewego jest w granicach normy. Zgłaszane dolegliwości wymagają jedynie okresowego leczenia ambulatoryjnego, które może być prowadzone w ramach czasowej niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu I instancji, sporządzona w sprawie opinia biegłych w sposób zupełny, wyczerpujący i nie budzący wątpliwości i zastrzeżeń obrazuje stan zdrowia odwołującej w kontekście jej zdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 8 stycznia 2004 r. Zdaniem Sądu Okręgowego opinia biegłych była kategorierna, stanowcza i przekonująca (wszelkie wątpliwości zostały przez biegłych wyjaśnione), a uzasadnienie opinii biegłych, dobranych

specjalnościami do schorzeń ubezpieczonej, w pełni odpowiada wymaganiom zawartym w art. 285 § 1 k.p.c. i pozwala Sądowi na pełną kontrolę oceny sprawności organizmu ubezpieczonej, w aspekcie jego zdolności do wykonywania pracy, zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Odwołująca nie podważyła natomiast skutecznie wywodów opinii - nie wykazała bowiem, że opinia jest niespójna, nielogiczna, czy zwiera sprzeczności, zaś samo niezadowolenie strony z treści opinii nie podważa jej wartości i nie powoduje potrzeby powołania innego biegłego.

Dlatego też mając na względzie treść przepisów art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 17 ust. 4 ustawy Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawczyni nie spełniła kryterium, od którego uzależnione jest przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił wniesione odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła R. B., zaskarżając go w całości i zarzucając mu sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału oraz niewyjaśnienie wszelkich okoliczności sprawy, wskazując, iż jest ona nadal niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a jej stan zdrowia nie uległ poprawie – wnioskodawczyni nadal choruje i pozostaje pod opieką lekarzy (leczy się). Jednocześnie odwołująca przedłożyła w załączeniu historię swojej choroby oraz dokumentację medyczną z 2014 r.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesioną przez R. B. apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego w świetle zasady sędziowskiej oceny materiału dowodowego, wyczerpująco wskazując, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a które nie, co logicznie i spójnie uzasadnił. W wyniku powyższego, Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy, znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który Sąd I instancji właściwie ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W szczególności w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że sporządzone w niniejszej sprawie opinie biegłych neurologa i ortopedy (k. 26 – 27 i 39), z których dowód został powołany dla oceny, czy ubezpieczona jest osobą częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, były przydatne do oparcia na nich rozstrzygnięcia. Również w ocenie Sądu Apelacyjnego, powołani biegli dysponowali niezbędną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a sporządzona przez nich opinia została wydana w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i nie zawiera ona niejasności, wewnętrznych sprzeczności ani luk. Biegli w sposób należyty uzasadnili swoje wnioski, a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłych czynności (w szczególności badań) oraz toku rozumowania, z uwagi na co nie sposób zarzucić biegłym popełnienia błędów logicznych przy wydawaniu opinii w niniejszej sprawie. W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni podzielił wszelkie ustalenia Sądu I instancji i przyjął je za własne, bez potrzeby ponownego ich przytaczania (w szczególności Sąd Apelacyjny podzielił ustalenie Sądu Okręgowego, dokonane w oparciu o opinie powyższych biegłych, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 8 stycznia 2004 r.).

Odnosząc się zaś do podniesionego w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału oraz niewyjaśnienie wszelkich okoliczności sprawy, wskazać należy, iż podstawą kwestionowanych przez apelującą ustaleń Sądu Okręgowego, że nie jest ona niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 8 stycznia 2004 r., były sporządzone w niniejszej sprawie opinie biegłych neurologa i

ortopedy (k. 26 – 27 i 39), które Sąd I instancji uznał za przydatne do oparcia na nich rozstrzygnięcia. W tym miejscu wskazać należy, iż w postępowaniu sądowym, w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba wyjaśnienia okoliczności sprawy wymagających wiadomości specjalnych, konieczne jest przeprowadzenie w postępowaniu sądowym dowodu z opinii biegłego. Powyższy dowód w postępowaniu sądowym **jest jedyną drogą pozyskania koniecznych do rozstrzygnięcia wiadomości specjalnych i nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową** (np. przesłuchaniem świadka lub eksperymentem sądowym bez udziału biegłego, dokumentacją medyczną pochodzącą od lekarzy prowadzących ani też orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS lub orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS). W niniejszej sprawie, z uwagi na fakt, iż postępowanie dowodowe przed sądem ubezpieczeń społecznych ma charakter weryfikujący ustalenia organu rentowego zawarte w zaskarżonej odwołaniem decyzji, dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych neurologa i ortopedy na okoliczność ustalenia, czy ubezpieczona jest osobą częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, nastąpiło z urzędu. W wydanej opinii (k. 26 – 27 i 39) biegli sądowi stwierdzili, iż wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 8 stycznia 2004 r. Jak słusznie wskazał bowiem Sąd I instancji, z opinii tych wynika, że istniejące u R. B. schorzenia nie osiągnęły takiego stopnia zaawansowania klinicznego, który powoduje częściową lub całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej zgodnie z kwalifikacjami. Biegli wskazali na poprawę stanu zdrowia wnioskodawczyni, która objawia się ustąpieniem ograniczenia zakresu ruchomości stawu kolanowego. Obecnie sprawność kolana lewego jest w granicach normy. Zgłaszane przez wnioskodawczynię dolegliwości wymagają jedynie okresowego leczenia ambulatoryjnego u odpowiedniego specjalisty w miejscu zamieszkania oraz ewentualnego leczenia rehabilitacyjnego w ramach poradni lub sanatorium, szczególnie w okresach zaostrzeń. Leczenie może być prowadzone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Ponadto z przedłożonej dokumentacji wynika, że odwołująca jest kierowana na leczenie artroskopowe, a nie na endoprotezo plastykę stawu kolanowego. W konsekwencji biegli uznali, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 8 stycznia 2004 r.

Z uwagi zaś na fakt, iż – jak wskazano powyżej – dowód z opinii biegłego nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową (np. orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS lub orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS), uznać należy, iż apelująca nie mogła skutecznie podważyć wydanej opinii biegłych sądowych przeciwstawianiem jej dokumentacji medycznej pochodzącej od lekarzy prowadzących.

Ponadto wskazać należy, iż dowód w postaci opinii biegłych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych we wnioskach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., sygn. I CKN 1170/98). Opinia biegłych nie podlega, jak dowód na stwierdzenie faktów, weryfikacji w oparciu o kryterium prawdy i fałszu, lecz poprzez pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Zatem, jeśli opinia biegłego nie zawiera niejasności, wewnętrznych sprzeczności ani luk, oparta została na materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, biegły w sposób należyty uzasadnił swoje wnioski (tj. w szczególności przedstawił tok swego rozumowania w sposób poddający się kontroli pod względem logiki), a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłego czynności (np. badań) oraz toku rozumowania, to brak jest podstaw do uznania takiej opinii za nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy i przeprowadzania na podstawie art. 286 k.p.c. dodatkowego dowodu z opinii innych biegłych lub uzupełniającej opinii przez tego samego biegłego tylko z tej przyczyny, że strona postępowania nie zgadza się z treścią opinii. **Celem powołania dowodu z opinii niezależnego biegłego jest bowiem uzyskanie przez sąd obiektywnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, po skonfrontowaniu jego subiektywnych odczuć i opinii lekarzy leczących lub lekarzy orzeczników ZUS (bądź też członków komisji lekarskiej ZUS) z wynikami badań diagnostycznych oraz wynikami badania przedmiotowego.**

W niniejszej sprawie stwierdzić należy, iż apelująca nie wykazała, aby powołani w niniejszej sprawie biegli lekarze popełnili błąd logiczny w przeprowadzonym rozumowaniu, czy też pominęli dane wynikające z dokumentacji medycznej. Apelująca wskazywał jedynie w toku postępowania rozpoznawczego, że nie zgadza się z opinią biegłych

sądowych, albowiem nadal choruje i została zakwalifikowana na leczeni operacyjne. Jednakże – jak wskazano powyżej – przeciwstawianie dokumentacji medycznej pochodzącej od lekarzy prowadzących wydanej opinii biegłych sądowych w żadnym razie nie uzasadnia uznania takiej opinii za nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy. Odnosnie zaś przedłożonej przez apelującą w załączeniu do apelacji historii choroby, wskazać należy, iż była ona znana biegłym w czasie sporządzania opinii, gdyż znajdowała się w dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach organu rentowego, która również stanowiła podstawę wydanej opinii.

Odnosząc się zaś do przedłożonej przez apelującą dokumentacji medycznej pochodzącej z okresu po dniu 10 lipca 2013 r. (tj. po dniu wydania zaskarżonej decyzji), wskazać należy, iż – jak wskazano powyżej - postępowanie dowodowe przed sądem ubezpieczeń społecznych ma charakter jedynie weryfikujący ustalenia organu rentowego zawarte w zaskarżonej odwołaniem decyzji. **Dlatego późniejsza zmiana w stanie zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie nie stanowi podstawy do zmiany decyzji, jako wadliwej.** Uwzględnienie zmiany stanu zdrowia w toku procesu, z dopuszczalnością modyfikacji decyzji, oznaczałoby zmianę charakteru postępowania o rentę z administracyjno-sądowego na sądowy. Sąd może oczywiście zmienić decyzję i orzec co do istoty sprawy, ale tylko w razie stwierdzenia, że organ rentowy błędnie zastosował prawo materialne lub formalne. Nie może natomiast organu rentowego zastępować, gdyż prowadziłoby to do uznania zbędności postępowania administracyjnego. Istotą obowiązującego wzorca postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest bowiem wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczony powołuje się na nowe okoliczności dotyczące stanu jego zdrowia, które nie były znane lekarzom organu rentowego ani organowi rentowemu w dacie decyzji (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. II UK 96/14). Reasumując wskazać należy, iż ocenie sądu podlegał jedynie stan zdrowia apelującej na dzień wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji, czyli 10 lipca 2013 r., zaś dokumentacja medyczna pochodząca z późniejszego okresu (w szczególności zatem dokumentacja medyczna z 2014 r. przedłożona przez R. B. w załączeniu do apelacji) nie mogła mieć wpływu i nie miała wpływu na treść rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego ani też na niniejsze rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego.

W konsekwencji w ocenie Sądu Apelacyjnego (ze względów opisanych powyżej) wydane opinie biegłych neurologa i ortopedy (k. 26 – 27 i 39) są przydatne do wykorzystania w niniejszej sprawie i oparcia na niej rozstrzygnięcia, w szczególności poprzez przyjęcie zgodnie z łączną opinią tych biegłych, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 8 stycznia 2004 r. Z uwagi na powyższe zarzuty apelacji należało uznać za chybione.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny podzielił również w całości ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy, z tym jednak, iż w niniejszej sprawie nie miał zastosowania przepis art.61 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.)

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 199 poz. 1673 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”, ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast przepis art. 3 ust. 1 ustawy stanowi, że za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- a) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych,
- b) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia,
- c) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Zgodnie zaś z treścią art. 17 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w razie ponownego powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą

zawodową, prawo do renty z tytułu tej niezdolności, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się, bez względu na okres, jaki upłynął od ustania prawa do renty.

Stosownie natomiast do treści art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stosowanego na mocy art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przy czym zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach, osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (przy czym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne - art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach).

W niniejszej sprawie, z uwagi na fakt, iż z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego (poczynionych w oparciu o treść opinii biegłych sądowych neurologa i ortopedy, które nadawały się do oparcia na nich rozstrzygnięcia, co szczegółowo wyjaśniono już powyżej) wynika, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa w dniu 8 stycznia 2004 r., stwierdzić należało, iż nie został spełniony podstawowy warunek przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 8 stycznia 2004 r. w postaci niezdolności odwołującej do pracy (art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy).

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie uznał zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za prawidłową.

Kierując się powyższymi względami, apelację należało uznać za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić, co uczynił Sąd Apelacyjny w sentencji wydanego wyroku.

SSA Jolanta Cierpiał	SSA Marek Borkiewicz	SSA Marta Sawińska
----------------------	----------------------	--------------------